

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Uhlířové a soudců JUDr. Romany Vostrejšové a JUDr. Františka Švantnera ve věci **žalobce Ing. M. F.**, bytem, zast. JUDr. Petrem Zimou, advokátem se sídlem Praha 2, Slezská 13, proti **žalovaným 1) JUDr. F. T.**, nar., bytem, zast. JUDr. Marcelou Vilímkovou, advokátkou se sídlem Praha 2, Vinohradská 37, a **2) E & Y Valuations s.r.o.**, IČ: 16190581, se sídlem Na Florenci 2116/15, Nové Město, 110 00 Praha 1, zast. JUDr. Hanou Heroldovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Jungmannova 24, o Kč 1.000.000,- s přísl., o odvolání žalovaného 2) proti rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 77Cm 193/2008-822 ze dne 22. července 2014, ve znění usnesení Městského soudu v Praze č.j. 77Cm 193/2008- 827 ze dne 16. října 2014,

t a k t o:

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 77Cm 193/2008- 822 ze dne 22. července 2014, ve znění usnesení Městského soudu v Praze č.j. 77Cm 193/2008-827 ze dne 16. října 2014 se v bodu I., IV. a V. výroku potvrzuje.**
- II. Žalovaný 2) je povinen nahradit žalobci náklady odvolacího řízení ve výši Kč 30.492,-, a to do tří dnů od právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í:

Městský soud v Praze jako soud prvního stupně výše uvedeným rozsudkem uložil žalovanému 2) zaplatit žalobci Kč 1,000.000,- s přísl. a uložil žalovanému 2) povinnost nahradit žalobci náklady řízení ve výši Kč 271.944,- (bod I. výroku), žalobu proti žalovanému 1) zamítl (bod II. výroku), uložil žalobci povinnost nahradit žalovanému 1) náklady řízení ve výši Kč 165 346,50 (bod III. výroku), uložil žalovanému 2) povinnost nahradit státu náklady řízení ve výši Kč 105 079,33,- (bod IV. výroku) a uložil žalobci povinnost nahradit státu náklady řízení ve výši Kč 11 675,- (bod V. výroku). V odůvodnění rozsudku uvedl, že žalobce se na žalovaném 1) a 2) domáhal zaplacení Kč 1.000.000,- s přísl. V žalobě uvedl, že žalobce

byl akcionářem společnosti PPF investiční holding a.s. a v době rozhodování o převodu jmění této společnosti na hlavního akcionáře vlastnil 4.250 ks akcií, každou o jmenovité hodnotě 100,- Kč. Společnost zanikla bez likvidace s převodem jmění na hlavního akcionáře společnost RAVIN HOLDING a.s. Žalovaný 1) byl členem představenstva společnosti PPF investiční holding a.s. v době, kdy došlo k rozhodné události, žalovaný 2) byl znalcem, který svým posudkem dokládal přiměřenost výše poskytovaného vypořádání. Žalovaní pro účely vypořádání určili hodnotu jedné akcie společnosti PPF investiční holding a.s. na 740,- Kč. Za jednu akcii však mělo být poskytnuto vypořádání ve výši 4.226,- Kč. Žalovaní mu tak způsobili škodu nejméně ve výši 1.000.000,- Kč, když úmyslně, nebo nedbale vypořádání určili v nižší hodnotě. Za tuto škodu odpovídají podle § 220p odst. 3 ve spojení s § 220l odst. 1 větou první obchodního zákoníku, ve znění platném a účinném do 30.6.2008. Žalovaný 1) uvedl, že žalobce netvrdil, jakým konkrétním chováním měl porušit povinnost jednat s péčí řádného hospodáře. Jako člen představenstva neporušil žádné ustanovení regulující postup při převodu jmění na akcionáře. Představenstvo společnosti zajistilo, aby žalovaný 2) obdržel podklady, které si pro vypracování posudku vyžádal. Žalovaný 2) uvedl, že žalobce se u soudu domáhal žalobou určení, že mu jako bývalému akcionáři společnosti PPF investiční holding a.s. náleží vyšší vypořádání. Věc byla zamítnuta, neboť žalobce ani přes opakované poučení soudu nezměnil žalobu o určení na žalobu o plnění. Žalobce se nemůže domáhat náhrady škody v situaci, kdy mu zákon a smlouva o převzetí jmění zakotvuje nárok na plnění v jiné výši, než která byla stanovena ve znaleckém posudku žalovaného 2). Žalobce má v takovém případě nárok na plnění formou dorovnání výše poskytnutého protiplnění. Pokud jde o znalecký posudek, žalobce žalovanému 2) vytýká, že zvolil nevhodnou metodu ocenění a nepřistupoval při ocenění akciového podílu společnosti PPF investiční holding a.s. ve společnosti Česká pojišťovna a.s. tak, jako by šlo o převzetí jmění České pojišťovny a.s., žalovaný 2), pokud jde o ocenění společnosti PPF investiční holding a.s. a stanovení přiměřené výše vypořádání, jednal pečlivě a logicky. Pokud jde o dílčí ocenění aktiv - akciových podílů v České pojišťovně a.s., vysvětlil, jakou metodu ocenění zvolil a proč, při zpracování znaleckého posudku vycházel z údajů v daném období ověřitelných a reálně dosahovaných, čímž prokázal profesionalitu a pečlivost, znalecký posudek je vnitřně logický a jeho závěry jsou ověřitelné. Soud konstatoval, že žalobce uplatnil právo na náhradu škody podle § 220p odst. 3 ve spojení s § 220l odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění platném a účinném do 30.6.2008, podle nějž členové představenstva a dozorčí rady zúčastněných společností a znalec nebo znalci pro převzetí jmění hlavním akcionářem, kteří zpracovali znaleckou zprávu pro tyto společnosti, odpovídají společně a nerozdílně za škodu, která vznikla porušením jejich povinností při převzetí jmění hlavním akcionářem jejím akcionářům nebo věřitelům podle § 373 až 386, zproští se odpovědnosti, jestliže prokáží, že jednali s péčí řádného hospodáře. Ustanovení § 194 odst. 5 poslední věty se nepoužije. Ustanovení § 66 odst. 8 až 11 zde platí obdobně. Právo na náhradu škody podle citovaného ustanovení je zcela odlišné od práva žádat o přezkoumání výše vypořádání v penězích podle § 220p odst. 4 věty čtvrté a páté ve spojení s § 220k odst. 1 větou první obchodního zákoníku, ve znění platném a účinném do 30.6.2008. Soud se neztotožnil s názorem žalovaného 2), že toto právo nelze uplatnit, pokud mohlo být stejné plnění uspokojeno na základě přezkoumání přiměřeného vypořádání soudem. Zákon nepodmiňuje možnost uplatnění práva na náhradu škody předchozím řádným uplatněním práva na přezkoumání výše vypořádání v penězích. Odkazy na § 440 obchodního zákoníku a na § 559 obchodního zákoníku na daný případ nedopadají. Ani z délky promlčecí doby nelze takovou podmíněnost nároku na náhradu škody odvodit. Je tak nepodstatné, že žalobce nebyl v uvedeném řízení z důvodu špatné formulace petitu úspěšný. Dále soud uvedl, že poté, co účastníci učinili nespornými některá tvrzení účastníků, sporné zůstalo zejména to, zda žalovaný 2) ve znaleckém posudku č. 2/1102127/03 ze dne 3.1.2003 použil obvyklou a

vhodnou metodiku pro posouzení výše vypořádání, zda tuto metodiku použil správně, zda měl či mohl při posouzení výše vypořádání použít výnosovou metodu (DCF), a pokud ano, z jakého důvodu, jaký vliv mělo nepoužití této metody na zjištěnou výši vypořádání a jaká byla spravedlivá hodnota jedné akcie na majitele společnosti PPF investiční holding a.s. o jmenovité hodnotě 100,- Kč v zaknihované podobě ke dni 1.9.2002. Ze znaleckého posudku podaného znaleckým ústavem z oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady, specializace oceňování obchodního jmění při vypořádání v penězích při zrušení obchodní společnosti s převodem jmění na akcionáře, oceňování investičních instrumentů, majetkových účastí a obchodních podílů a oceňování podniků a jejich částí, a to BDO Appraisal services - Znalecký ústav s.r.o, soud zjistil, že žalovaným 2) použitá základní metoda ocenění NAV, tj. metoda přecenění čistého obchodního jmění, byla zvolena co do svého základního principu v souladu s oceňovatelskou praxí a byla ve znaleckém posudku odůvodněna charakteristikou holdingových společností. Znalecký ústav se však neztotožnil se zvoleným přístupem v rámci některých dílčích kroků, zejména pokud jde o ocenění obchodního podílu ve společnosti CESPO B.V. Argumentace postavená pouze na absenci finančního plánu a neexistující jasně deklarované dividendové politiky byla podle názoru znaleckého ústavu nedostatečná. Při stanovení hodnoty akcie České pojišťovny a.s. žalovaný 2) neuvedl, zda analyzoval rovněž likviditu akcií srovnávaných společností, a proto není zřejmé, zda se nejedná o ceny minoritních podílů, tj. o ceny, na které byl implicitně aplikován diskont za minoritu. Vliv diskontu měl být podle znaleckého ústavu eliminován, neboť podíl vlastníků portfolia A společnosti CESPO B.V., zvláště pak ve spojení s portfoliem B, nebyl podílem minoritním. Rovněž bylo třeba vzít v úvahu celkovou účetní hodnotu vlastního kapitálu společnosti Česká pojišťovna a.s., která byla žalovaným 2) použita pro stanovení hodnoty akcií na základě ukazatele P/B. Do účetní hodnoty vlastního kapitálu nebyla zahrnuta vyrovnávací rezerva. S ohledem na to a s ohledem na výsledky ocenění provedeného samotným znaleckým ústavem nepovažoval znalecký ústav výslednou hodnotu stanovenou žalovaným 2) za spravedlivou hodnotu, tj. za hodnotu plně kompenzující vlastníka akcií, který při převzetí jmění společnosti hlavním akcionářem nedobrovolně přišel o své akcie. Metody ocenění investice v CESPO B.V. použité žalovaným 2) podle názoru znalce nemohly posoudit zjevný výnosový potenciál. Výnosové ocenění v případě hledané tržní hodnoty nemusí vycházet pouze z podkladů poskytnutých společností, zejména z finančního plánu. Je sice obvyklé a vhodné použít jako základní východisko prognózy volného cash-flow oceňované společnosti finanční plán poskytnutý vedením oceňované společnosti, ale není to nutnou podmínkou. Tento plán by měl být vždy kriticky posouzen a testován, zda je opodstatněný a zda odpovídá tržnímu prostředí oceňované společnosti, bylo dále možné výnosové ocenění investice v České pojišťovně a.s. využít i přes absenci finančního plánu. Analýza relevantního trhu České pojišťovny a.s. popisovaná v příloze č. 5 znaleckého posudku ukázala, že se jedná o relativně ucelený trh s vysokou mírou regulace a současně širokou základnou poskytovaných informací zejména ČAP, ČKP a dalšími veřejnými a soukromými subjekty. Z těchto analýz a z historického vývoje České pojišťovny a.s. bylo možné provést projekce budoucího vývoje České pojišťovny a.s. s ohledem na současný i očekávaný vývoj trhu. Znalecký ústav určil výslednou hodnotu investice ve společnosti CESPO B.V. částkou 6.042.214.000,- Kč, přičemž žalovaný 2) dospěl pouze k částce 1.832.468.000,- Kč. Rozdíl je ve výši 4.209.746.000,- Kč až 4.282.613.000,- Kč. O tento rozdíl byla výsledná hodnota společnosti PPF investiční holding a.s. ve znaleckém posudku žalovaného 2) podhodnocena. Výsledný dopad nepoužití výnosové metody při ocenění České pojišťovny a.s. na zjištěnou výši vypořádání tedy po přepočtu na jednu akcii společnosti PPF investiční holding a.s. představuje rozdíl ve výši 1.192,- Kč až 1.213,- Kč. O tento rozdíl byla výsledná hodnota vypořádání podhodnocena. Znalecký ústav proto dospěl k závěru, že hodnota plně kompenzující vlastníka akcií, který při převzetí jmění společnosti hlavním akcionářem

nedobrovolně přišel o své akcie jedné akcie na majitele společnosti PPF investiční holding a.s. o jmenovité hodnotě 100,- Kč v zaknihované podobě ke dni 1.9.2002, činila 1.931,- Kč. Soud konstatoval dále, že uvedený znalecký posudek soud hodnotil jako věrohodný a vnitřně nerozporný, závěry byly přesvědčivě odůvodněny, znalec se dostatečně vypořádal s námitkami žalovaných a rovněž logicky a srozumitelně zodpověděl všechny otázky položené při výslechu zpracovatelů posudku. Hlavní námitky spočívající v tvrzených subjektivních úvahách při oceňování výnosovou metodou a v tvrzených vnitřních rozporech a v nepřezkoumatelnosti znaleckého posudku znalecký ústav přesvědčivě rozptýlil ve svých vyjádřeních. Soud konstatoval, že neposuzoval věcnou správnost znaleckých závěrů, neboť tyto závisí na odborných znalostech, které soud nemá. Soud též uvedl, že po provedeném dokazování zjistil, že na základě smlouvy o převzetí jmění hlavním akcionářem došlo k zániku společnosti PPF investiční holding a.s. bez likvidace a k převzetí jmění této společnosti jejím hlavním akcionářem. Výše přiměřeného vypořádání v penězích byla na základě znaleckého posudku žalovaného 2) určena částkou 740,- Kč za jednu kmenovou akcii o nominální hodnotě 100,- Kč, ačkoli tato akcie měla obecnou cenu 1.931,- Kč. Žalobci jako menšinovému akcionáři tak bylo hlavním akcionářem vyplaceno za 4.250 ks akcií pouze 3.145.000,- Kč namísto 8.206.750,- Kč. Z uvedených zjištění soud učinil závěr, že pokud ze znaleckého posudku podaného znaleckým ústavem vyplývá, že výše přiměřeného vypořádání v penězích určená hlavním akcionářem na základě znaleckého posudku žalovaného 2) neodpovídá spravedlivé hodnotě akcií, realizované vypořádání tudíž plně hospodářsky nekompensovalo vlastnická práva k akciím, o něž v důsledku převzetí jmění hlavním akcionářem žalobce jako menšinový akcionář přišel a tato skutečnost je zapříčiněna tím, že žalovaný 2) ve znaleckém posudku nedostatečně posoudil výnosový potenciál, žalovaný 2) porušil svoji povinnost vykonávat znaleckou činnost ve smyslu zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, ve znění platném a účinném do 31.12.2011, a proto podle § 220p odst. 3 ve spojení s § 220l odst. 1 a s § 373 a násl. zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění platném a účinném do 30.6.2008, odpovídá žalobci za škodu. Splatnost nastala v souladu s § 340 odst. 2 obchodního zákoníku dne 26.8.2008, neboť žalovaný 2) byl k úhradě škody žalobcem poprvé vyzván dne 25.8.2008, kdy mu byla doručena do vlastních rukou žaloba. Pokud žalovaný 2) neuhradil uvedenou škodu, dostal se ve smyslu § 365 obchodního zákoníku do prodlení a v souladu s § 369 odst. 1 obchodního zákoníku byl od 27.8.2008, povinen zaplatit žalobci úrok z prodlení, jehož výše je s ohledem na absenci dohody mezi účastníky určena podle § 517 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění platném a účinném do 31.12.2013 a podle § 1 nařízení vlády č. 142/1994 Sb. Pokud jde o žalobu podanou proti žalovanému 1), žaloba není důvodná. Žalobce netvrdil ani neprokázal skutečnosti, které by mohly vést k závěru, že při převzetí jmění hlavním akcionářem žalovaný 1) porušil nějakou konkrétní právní a že v důsledku toho žalobci vznikla tvrzená škoda. Soud proto vyhověl žalobě proti žalovanému 2), jak uvedl ve výroku, ve vztahu k žalovanému 1) žalobu jako nedůvodnou zamítl. O nákladech řízení ve vztahu mezi žalobcem a žalovaným 1) rozhodl podle § 142 odst. 1 o.s.ř. O nákladech řízení ve vztahu mezi žalobcem a žalovaným 2) rozhodl podle § 142 odst. 2 o.s.ř., přičemž při určení míry celkového úspěchu účastníků postupoval v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 30.8.2010, sp. zn. I. ÚS 2717/08, podle kterého je zvážit míru úspěchu v celém sporu, tj. nejen ohledně pohledávky, ale též stran jejího příslušenství. Žalobce byl v řízení úspěšný v poměru cca 90 % ve vztahu k celkovému předmětu řízení (celkovému předmětu řízení odpovídá částka 1.626.579,39 Kč, která je tvořena součtem jistiny ve výši 1.000.000,- Kč, zákonný úrok z prodlení z částky 1.000.000,- Kč od 22.5.2003 do 26.8.2008, činí 158.054,80 Kč, zákonný úrok z prodlení z částky 1.000.000,- Kč od 27.8.2008 do 22.7.2014 činí 468.524,59 Kč), žalovaný 2) byl v řízení úspěšný v cca 10 %. Žalobce tak má proti žalovanému 2) právo na náhradu 80 % nákladů řízení potřebných k účelnému uplatňování jeho práva. Jako neúčelně

provedené úkony právní služby soud posoudil písemná podání žalobce týkající se věci samé došla soudu ve dnech 6.9.2011 a 21.11.2011, podání žalobce učinil nadbytečně. Výrok o náhradě nákladů řízení státu se opírá o § 148 odst. 1 o.s.ř., podle kterého stát má podle výsledků řízení proti účastníkům právo na náhradu nákladů řízení, které platil, pokud u nich nejsou předpoklady pro osvobození od soudních poplatků. Žalovaný 2) byl ve věci neúspěšný z 90 %, nejsou dány předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, a je proto povinen nahradit státu 90 % nákladů řízení. Žalobce byl úspěšný z 10 %, a je proto povinen nahradit státu 10 % nákladů řízení.

Proti uvedenému rozsudku se žalovaný 2) odvolal. Uvedl zejména, že soud prvního stupně vyšel pouze z názoru znalce BDO Appraisal Services - Znalecký ústav s.r.o. (dále jen „znalec BDO“), jiné skutečnosti plynoucí z dalších důkazů, z jiných znaleckých posudků a jiných listin a z tvrzení účastníků pominul. Soud prvního stupně v rozsudku neuvedl, proč je dle jeho názoru jediný správný a logický postup znalce BDO, proč považuje za nelogické, nesprávné či nevěrohodné závěry znalců jiných, jejichž posudky žalovaný 2) v řízení předložil k důkazu. V důsledku nesprávně a neúplně zjištěného skutkového stavu jsou nesprávné právní závěry o vzniku škody, o porušení povinnosti znalce žalovaného 2) a příčinné souvislosti takového porušení s tvrzenou škodou, tak i co do okolností jednání s péčí řádného hospodáře. V rozsudku chybí zmínka o navrhovaných provedených a neprovedených důkazech žalovaného 2), o tom, jakých skutečnostech se týkaly a co z těchto důkazů vyplývá a chybí úvaha soudu k relevanci či irelevanci důkazů, které žalovaný 2) navrhl k prokázání správnosti svého posudku i k prokázání toho, že jednal s péčí řádného hospodáře, a k prokázání nesprávných a zejména neověřitelných vstupních údajů a metod, ze kterých vyšel znalec BDO, a k neověřitelnosti závěrů, ke kterým dospěl znalec BDO. Tyto závěry znalce BDO pak soud nesprávně přijal nekriticky za své. Z hlediska věcného se předmět sporu koncentroval zejména na otázku, zda metoda, kterou žalovaný 2) použil pro ocenění zprostředkovaně držení aktiva cílovou (oceňovanou) společností, byla zvolena správně. V tomto směru je odůvodnění napadeného rozsudku i nepřesné. Soudem stanovený znalec konstatoval, že použití metody tržních násobitelů pro tento případ bylo nesprávné a že jedinou správnou metodou je metoda DCF. Soud bez ohledu na navrhované důkazy, které souvisely s odůvodněním znalecké metody tržních násobitelů, které žalovaný 2) uvedl jak v předmětném znaleckém posudku, tak v řízení před soudem prvního stupně, převzal jako správné závěry znalce BDO, který se s obsahem stanov CESPO B.V. neseznámil. Žádný z žalovaných 2) navrhovaných důkazů soud prvního stupně v souvislosti se závěry o správnosti posudku a metod znalce BDO nehodnotil, řadu z nich k důkazu ani neprovedl. Správnost znaleckého posudku, a to jak jeho metody, tak výsledky a závěry zpochybnil žalovaný 2) dalšími listinami, a to znaleckým posudkem Ing. Tůmy, který se zabýval přezkoumáním výše vypořádání v řízení věcně zcela souvisejícím. Tvrzení žalovaného 2) a tomu odpovídající důkazní návrhy směřovaly k prokázání toho, že jednal s péčí řádného hospodáře. Soud, ač to výslovně v odůvodnění svého rozhodnutí neuvedl, vyšel z toho, že žalovaný neprokázal, že jednal s péčí řádného hospodáře, když nepřímo vyřčený závěr vychází nesprávně pouze z jediného důkazu, kterým je posudek BDO. Skutečnost, že se znalci co do vhodnosti zvolené metody mohou lišit, neznamená, že odlišný názor svědčí tomu, že znalec nejedná s péčí řádného hospodáře. Podstatné je, zda znalec zvažuje možné metody a logicky zdůvodňuje volbu metody, kterou považuje za správnou a racionální. Žalovaný 2) žádnou metodu svévolně nevyločil a pečlivě zdůvodnil, proč považuje metodu tržních násobitelů za správnou. V tomto směru je zcela zásadní i posudek znalce Tacoma, který se vyjadřuje jak k volbě metody, tak i k otázce důležitosti finančního plánu, kritického hodnocení finančního plánu a objektivizace a ověřitelnosti hodnot finančního plánu. Dalším zásadním důkazem je posudek znalce Ing. Tůmy a metodika Komise pro cenné papíry. Vzhledem k tomu, že soud

žádný ze shora uvedených důkazů nehodnotil, postrádá rozhodnutí skutková zjištění. V doplnění odvolání žalovaný 2) více rozvedl své námitky. Navrhl, aby odvolací soud zrušil odvoláním napadený rozsudek a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Žalobce ve vyjádření k odvolání žalovaného 2) uvedl zejména, že soud se znaleckým posudkem zabýval velmi podrobně a nelze mu v tomto ohledu nic vytknout. Znalecký posudek BDO byl věrohodný a vnitřně nerozporný. Lze souhlasit se soudem prvního stupně, že znalecký ústav BDO své závěry přesvědčivě odůvodnil, dostatečně se vypořádal s námitkami žalovaných a rovněž logicky a srozumitelně zodpověděl všechny otázky položené při výsledku zpracovatelů posudku. Znalecký ústav BDO se s námitkami žalované 2) přesvědčivě vypořádal, zejména, jakož i v rámci výsledku pověřených pracovníků znaleckého ústavu. To, že soud vycházel ze znaleckého posudku znalce ustanoveného soudem, není vadou posudku, když tento znalecký ústav, resp. jeho zaměstnanci, při výsledku i písemně reagovali na všechny výtky činěné žalovaným 2). Ani jiné důkazy nezpochybnilly závěry znaleckého ústavu BDO. Na některé otázky mohou mít různý znalci různý názor, ale pokud názor znalce ustanoveného soudem nevybočuje ze standardů oceňování, nelze prezentace jiného názoru považovat za zpochybnění. Výsledek soudního řízení založený na znaleckém posudku BDO odpovídá i zásadám logiky. Soud se má vypořádat s tím, zda výsledky závěrů posudku nejsou v rozporu s výsledky ostatních důkazů. Toto je však nutné vykládat v kontextu konkrétní situace. Závěry jednoho znaleckého posudku na ocenění konkrétního podniku budou zpravidla vždy v rozporu s výsledky jiných posudků, pokud ovšem všechny posudky neplatí jedna a táž osoba. To vyplývá z povahy znalecké činnosti v oblasti oceňování podniků, kdy nelze hodnotu zjistit žádnou matematicky přesnou metodou a výsledek oceňování je závislý na celé řadě jednotlivých odhadů (finančního plánu, diskontní míry, tempa růstu). Je zřejmé, že posudek znaleckého ústavu BDO nevybočil ze standardů pro oceňování. Je též třeba přihlídnout k zajištění ochrany práv menšinových akcionářů, přičemž určení přiměřeného protiplnění znalcem jmenovaným majoritním akcionářem je dle obecných zkušeností nejméně vhodným způsobem stanovení kompenzace. V daném případě je znalecký posudek znalce ustanoveného soudem (BDO) napadán ze strany žalovaného 2) s odkazem na posudek znalce vybraného hlavním akcionářem. Na některé otázky ocenění mohou mít různí znalci různý názor, ale pokud názor znalce ustanoveného soudem (BDO) nevybočuje ze standardů oceňování, nelze jiný názor znalce jmenovaného žalovanou ad 2) považovat za zpochybnění. Toto vybočení nebylo v dané věci prokázáno. Znalec BDO použil nejčastěji používanou metodu a to metodu diskontovaných peněžních toků, která je v souladu s odbornou literaturou, tato metoda je používána českými i zahraničními znalci často. Je též faktem, že největší aktivum oceňované společnosti byly zprostředkovaně drženy akcie České pojišťovny. Není pravdou, že by znalecký posudek BDO byl zpochybněn důkazem jiným. Navrhl potvrzení rozhodnutí soudu prvního stupně.

Proti uvedenému rozsudku, a to rozhodnutí o nákladech řízení ve vztahu k žalovanému 2) a bodu V. výroku, se žalobce odvolal. Uvedl, že soud prvního stupně přiznal žalobci vůči žalovanému 2) 80 % jeho nákladů s odůvodněním, že žalobce měl ve věci jen 90 % úspěch, přičemž jako základ pro výpočet úspěchu použil součet jistiny a přisouzených úroků oproti požadovanému plnění. Mělo však být v plném rozsahu použito ustanovení § 142 odst. 3 o. s. ř., vzhledem k tomu, že výsledek sporu závisel na znaleckém posudku. Navrhl, aby odvolací soud změnil rozhodnutí soudu prvního stupně a přiznal žalobci vůči žalovanému 2) náhradu nákladů řízení v plném rozsahu a dále, aby zrušil výrok V. rozhodnutí.

Vrchní soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal napadený rozsudek ve vztahu k žalovanému 2) a v bodu V. výroku podle § 212 a násl. občanského soudního řádu (dále o.s.ř) a dospěl k závěru, že odvolání žalovaného 2) i odvolání žalobce jsou nedůvodná.

Odvolací soud z obsahu spisu zjistil, že žalobce se na žalovaném domáhal zaplacení Kč 1.000.000,- s přísl. s tím, že žalobce byl akcionářem společnosti PPF investiční holding a.s. a v době rozhodování o převodu jmění této společnosti na hlavního akcionáře vlastnil 4.250 ks akcií, každou o jmenovité hodnotě 100,- Kč. Společnost zanikla bez likvidace s převodem jmění na hlavního akcionáře společnost RAVIN HOLDING a.s. Žalovaný 2) byl znalcem, který svým posudkem dokládal přiměřenost výše poskytovaného vypořádání a pro účely vypořádání určil hodnotu jedné akcie na 740,- Kč. Za jednu akcii však mělo být poskytnuto vypořádání ve výši 4.226,- Kč. Žalovaný 2) uvedl, že žalobce se nemůže domáhat náhrady škody v situaci, kdy má nárok na plnění v jiné výši, než která byla stanovena ve znaleckém posudku žalovaného 2), má v takovém případě nárok na plnění formou dorovnání výše poskytnutého protiplnění. Pokud jde o znalecký posudek, postupoval profesionálně a pečlivě, znalecký posudek je vnitřně logický a jeho závěry jsou ověřitelné. Soud posoudil věc podle § 220p odst. 3 ve spojení s § 220l odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění platném a účinném do 30.6.2008 a konstatoval, že právo na náhradu škody podle citovaného ustanovení je odlišné od práva žádat o přezkoumání výše vypořádání v penězích podle § 220p odst. 4 věty čtvrté a páté ve spojení s § 220k odst. 1 větou první obchodního zákoníku, ve znění platném a účinném do 30.6.2008. Soud dovodil, že je namístě předmětné právo uplatnit. Soud pro posouzení toho, zda žalovaný 2) ve znaleckém posudku použil obvyklou a vhodnou metodiku pro posouzení výše vypořádání, zda tuto metodiku použil správně, zda měl či mohl při posouzení výše vypořádání použít výnosovou metodu (DCF), a pokud ano, z jakého důvodu, jaký vliv mělo nepoužití této metody na zjištěnou výši vypořádání a jaká byla spravedlivá hodnota jedné akcie na majitele společnosti PPF investiční holding a.s. o jmenovité hodnotě 100,- Kč v zaknihované podobě ke dni 1.9.2002, zadal k vypracování znalecký posudek znaleckému ústavu z oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady, specializace oceňování obchodního jmění při vypořádání v penězích při zrušení obchodní společnosti s převodem jmění na akcionáře, oceňování investičních instrumentů, majetkových účastí a obchodních podílů a oceňování podniků a jejich částí, a to BDO Appraisal services - Znalecký ústav s.r.o., z něj soud zjistil, že sice žalovaným 2) použitá základní metoda ocenění byla zvolena co do svého základního principu v souladu s oceňovatelskou praxí, avšak se znalecký ústav neztotožnil se zvoleným přístupem v rámci některých dílčích kroků. Znalecký ústav určil výslednou výši hodnoty plně kompenzující vlastníka akcií, který při převzetí jmění společnosti hlavním akcionářem nedobrovolně přišel o své akcie jedné akcie na majitele společnosti PPF investiční holding a.s. o jmenovité hodnotě 100,- Kč v zaknihované podobě ke dni 1.9.2002, na 1.931,- Kč. Soud znalecký posudek hodnotil jako věrohodný a vnitřně nerozporný s tím, že hlavní námitky žalovaného 2) znalecký ústav přesvědčivě rozptýlil. Soud učinil závěr, že pokud výše přiměřeného vypořádání v penězích určená hlavním akcionářem na základě znaleckého posudku žalovaného 2) neodpovídá spravedlivé hodnotě akcií a tato skutečnost je zapříčiněna tím, že žalovaný 2) ve znaleckém posudku nedostatečně postupoval, žalovaný 2) porušil svoji povinnost, a proto podle § 220p odst. 3 ve spojení s § 220l odst. 1 a s § 373 a násl. zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění platném a účinném do 30.6.2008, odpovídá žalobci za škodu a je povinen ji nahradit, dále je povinen uhradit žalobci i úrok z prodlení, pokud žalovaný 2) neuhradil předmětnou částku včas, čímž se dostal ve smyslu § 365 obchodního zákoníku do prodlení. Žalobě proto ve vztahu k žalovanému 2) vyhověl s výše uvedeným odůvodněním. O nákladech řízení pak rozhodl podle úspěchu ve sporu.

Odvolací soud se se zjištěními soudu prvního stupně plně ztotožnil. Co se týče těchto zjištění, odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku. Odvolací soud též konstatoval, že soud prvního stupně postupoval správně, když prováděl dokazování, to provedl v dostatečném rozsahu proto, aby zjistil skutkový stav věci.

Odvolací soud se plně ztotožnil i se závěry soudu prvního stupně, které ze svých zjištění učinil.

Odvolací soud konstatoval, že žalovaný 2) vytýká soudu prvního stupně, že do svých skutkových zjištění a právních závěrů nepojal, co se týče naplnění podmínek liberačních, obsah posudku žalovaného 2), a to zejména v částech, kde žalovaný 2) odůvodňuje volbu metody pro ocenění aktiva drženého cílovou společností – akcií České pojišťovny. Odvolací soud, co se týče této výtky, konstatoval, že obsahem posudku žalovaného 2) se zabýval soudem ustanovený znalec. Ten učinil závěr, že žalovaným 2) použitá základní metoda ocenění čistého obchodního jmění byla zvolena co do základního principu v souladu s oceňovatelskou praxí. Znalec však se neztotožnil s dalšími závěry znaleckého posudku žalovaného 2). Je třeba uvést, že řešení odborných otázek nepřísluší soudu, soud vychází při svém rozhodování ze závěrů, které učinily osoby, které jsou oprávněny takové závěry učinit. V daném případě soud postupoval správně, když zadal k vypracování znalecký posudek s úkolem posoudit, zda žalovaný 2) postupoval správně při stanovení spravedlivé hodnoty jedné akcie na majitele společnosti PPF investiční holding a.s. o jmenovité hodnotě 100,- Kč v zaknihované podobě ke dni 1.9.2002. Soudem ustanovený znalec v závěru znaleckého posudku shrnul, že žalovaný 2) při zpracování znaleckého posudku nesprávně stanovil spravedlivou hodnotu jedné akcie na majitele společnosti PPF investiční holding a.s. o jmenovité hodnotě 100,- Kč v zaknihované podobě ke dni 1.9.2002. Pokud soud prvního stupně vycházel ze závěrů znaleckého posudku vypracovaného soudem ustanoveným znalcem, co se týče zjišťování, zda žalovaný 2) prokázal, že jednal s péčí řádného hospodáře, postupoval správně. Žalovaný 2) dále vytýká soudu, že soud své skutkové a právní závěry založil výhradně na jediném důkazu, kterým je znalecký posudek zadaný soudem prvního stupně. Odvolací soud konstatoval, že soudem ustanovený znalec se přesvědčivě vypořádal s námitkami žalovaného 2), který odkazoval na důkazy, které v řízení předložil. Soud správně uvedl, že nemohl posuzovat věcnou správnost znaleckých závěrů, neboť mu to nepřísluší, neboť není nadán odbornými znalostmi, avšak správně zkoumal, zda znalec logicky, srozumitelně odpověděl na námitky žalovaného 2), který vycházel z důkazů, které v řízení předložil. Soudem ustanovený znalec se s námitkami žalovaného 2) vypořádal jak v samotném jím zpracovaném posudku, tak ve vyjádřeních učiněných po vypracování posudku a též při svém výsledku. Lze tedy uzavřít, že soud prvního stupně nepochybil, pokud vycházel, co se týče odborného posouzení otázky správného stanovení hodnoty předmětné jedné akcie ze znaleckého posudku jím ustanoveného znalce. Ze spisu též vyplynulo, že soudem ustanovený znalec se seznámil s obsahem předmětného spisu i s obsahy spisů vedených v řízeních, jejichž předmětem byly související spory, a tedy se seznámil i s důkazy, které navrhl žalovaný 2). Důkazy navržené žalovaným 2) tak byly v závěru soudem ustanoveného znalce zohledněny. Jak již bylo výše uvedeno, znalec se při svém výsledku a v písemných podáních vypořádal s námitkami vznesenými žalovaným 2), které vycházely z jím navržených důkazů.

Dále odvolací soud konstatoval, že soud nepochybil, když soud prvního stupně věc posuzoval podle ust. §220l obch. zák. a shledal, že je zde příčinná souvislost mezi vznikem škody a porušením výše uvedené povinnosti žalovaného 2). Je věcí žalobce, zda uplatní proti

žalovanému nárok na náhradu škody dle ust. §220l obch. zák. Jde o nárok, který má akcionář vůči znalci za situace, kterou předvídá toto ustanovení.

Co se týče věci samé, v dalším odkazuje odvolací soud na odůvodnění napadeného rozsudku, neboť je správné a odvolací soud se s ním ztotožnil.

Pokud jde o odvolání žalobce, odvolací soud konstatoval, že soud prvního stupně rozhodl o nákladech řízení správně, pokud vycházel z úspěchu a neúspěchu žalobce ve věci. Žalobce sice v odvolání uvedl, že jeho úspěch závisel na zodpovězení odborné otázky. Soud však svůj závěr o neúspěchu žalobce ve věci odůvodnil tím, že část úroků z prodlení uplatnil žalobce ve vztahu k žalovanému 2) nedůvodně, když žalobce žalovaného 2) vyzval k úhradě předmětné částky, až žalobou doručenou žalovanému 2) 25.8.2008. Výsledek sporu v části týkající se úroku z prodlení, ohledně nichž byl v řízení žalobce neúspěšný, nezávisel na znaleckém posouzení odborné otázky. Není tak namístě argumentace žalobce obsažená v jeho odvolání.

V dalším odvolací soud odkazuje na odůvodnění napadené části rozsudku, neboť je správné.

Za této situace, kdy je napadený rozsudek ve vztahu k žalovanému 2) a ve vztahu k nákladům řízení správný, odvolací soud rozsudek v napadené části podle § 219 o.s.ř. potvrdil.

O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 2 o.s.ř. s tím, že převážně úspěšnému žalobci (byl neúspěšný v nepatrné části) vznikly náklady odvolacího řízení představující náklady na právní zastoupení, přičemž zástupce žalobce vykonal v odvolacím řízení 2 úkony právní služby, náleží mu tak náhrada odměny ve výši 2 x Kč 12.300,-, dále mu náleží 2 paušální náhrady po Kč 300,- a DPH ve výši Kč 5.292,-, celkem Kč 30.492,-.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí je dovolání přípustné, jestliže dovolací soud dospěje k závěru, že rozhodnutí má po právní stránce zásadní význam. Dovolání je třeba podat do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu prvního stupně.

V Praze dne 24. května 2016

JUDr. Milada U h l í ř o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Bc. Ester Martincová